

OIKUMENE

Anuarul Colegiului Economic „Virgil Madgearu”

Anul I, tomul I, 2013/2014

**OIKUMENE – Anuarul Colegiului Economic „Virgil Madgearu”
– Bucuresti**

Colegiul Director:

Director: Prof. Roxana Carmen Ionescu

Director adj.: Prof. Dana Iliescu Director

educativ: Prof. Anca Petrache

Colegiul de Redactie:

Redactor & editor: Prof. Liviu Mitache

Redactor: Prof. Dr. Daniela Eugenia Vodită



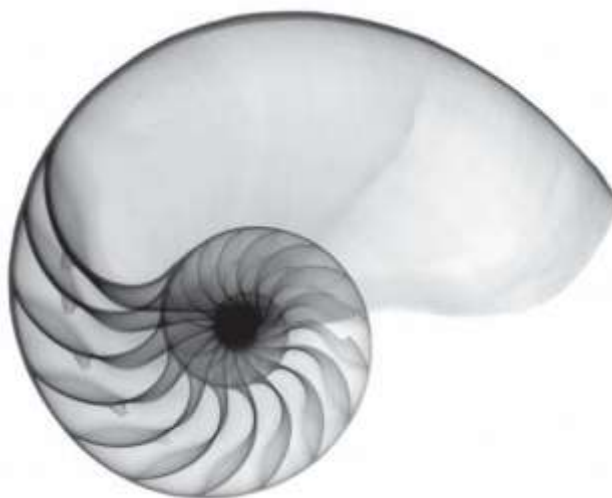
Colegiul Economic „Virgil Madgearu”,
Bd. Dacia Nr. 34, Sector 1, Bucuresti,
Tel. 021.211.72.56, Fax. 021.211.07.23,
E-Mail: cemadgearu@yahoo.com,
Site: <http://www.madgearu.ro>

OIKUMENE

**Anuarul Colegiului Economic
„Virgil Madgearu”**

Anul I, tomul I, 2013/2014

Editie de Liviu Mitache & Daniela Eugenia Vodită



EDITURA UNIVERSITARĂ
Bucuresti, 2014

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluta Visan
Coperta: Monica Balaban

Editură recunoscută de Consiliul National al Cercetării Stiintifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul National de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

ISSN 2360 – 4956
ISSN-L 2360 – 4956

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/23604956

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2014
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro e-mail:
redactia@editurauniversitara.ro

Distributie: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

Cuprins

CRITICĂ, ISTORIE SI TEORIE LITERARĂ	7
<i>Paul Calmac</i>	
Identități caracterologice ale personajelor-arhetip din basmele populare în spațiile culturale roman și german	7
<i>Andreea-Olivia Matei</i>	
Eugen Barbu: Princepele (1969)	15
ECONOMIE & ECONOMII	22
<i>Ema Iordache-Platis</i>	
Cibermarketingul – un marketing al viitorului	22
<i>Teodor Cataniciu</i>	
Benjamin Graham – Investitorul Inteligent	24
<i>Claudia-Florentina Ilinca</i>	
Oportunități și amenințări în firma de exercițiu	26
<i>Daniela Celan</i>	
Cetatea Soroca	29
<i>Cătălin Darmon</i>	
Stema Bucureștilor	33
<i>Liviu Mitache</i>	
Bucureștii lui Anton Pann*	37
<i>Robert Constantin Ștefănescu</i>	
The Longerst Day. Așteptarea, noaptea și Ziua-Z.....	51
LITERATURĂ: POEZII SI PROZĂ SCURTĂ	55
<i>Cătălina Elena Frățilă</i>	

Supremul indiscret	55
Frustrare de dor.....	56
Sezonul de furtună.....	57
Monocromie.....	58
Regăsire	59
Punct si virgulă	60
Intercomunicare	61
<i>Radu Dima</i>	
Alambicul planetar.....	62
Traiectorie.....	64
Platosă Sfântului Gheorghe	66
<i>Paula Gabriela Nitu</i>	
Adolescenta	68
<i>Georgiana Vasilescu</i>	
Iluminismul.....	70
<i>Daniela Eugenia Vodită</i>	
Nimic	72
Dimineata	73
<i>Florentina Costache</i>	
Pentru iubita mea mamă... ..	74
<i>Elena Mirea</i>	
O zi de neuitat... ..	75
<i>Simona Paarachiv</i>	
Schimbarea	78

<i>Robert Andrei</i>	
Alb-negru	79
Constelatie.....	81
Un trandafir uscat.....	83
Autostopistul	85
STIINTE ALE NATURII	92
<i>Nicoleta Ana Velniceru</i>	
Elementul galvanic si parcursul său în istorie	92
TIMP LIBER.....	96
<i>Gabriela Hapău</i>	
Întalnire cu actorul Marcel Iures.....	96
<i>Cristina Spătaru</i>	
Moda si tendintele în licee	103

CRITICĂ, ISTORIE SI TEORIE LITERARĂ

Paul Calmac*

Identități caracterologice ale personajelor-arhetip din basmele populare în spațiile culturale roman și german

Pe fondul crizei de identitate a sfârșitului de secol 18, un moment marcat profund de Revoluția Franceză, cultura europeană devine vocea, strigătul de durere al laicizării epocii clasice și al revoluției industriale. Evoluția firească a omenirii spre epoca modernă nu este curând îmbrățișată de pătura socială a acelor vremuri. Dezvoltarea urbanistică are un impact brutal asupra tuturor domeniilor culturale: poezia și arta plastică, istoria și științele naturii, etnografia și psihologia, filosofia și medicina, politica și religia. Toate aceste domenii ale artei sunt îmbrățișate de romantici prin crearea contradicției antagonice față de epoca clasică. Goethe, unul dintre militanții acestui curent nou format, afirma: « Clasic e ceea ce e sănătos, romantic ceea ce e bolnav ».

Pentru romantici, visul, nostalgia, magicul, feericul și fantomaticul sunt forte ale subconstientului și ale inconstientului. Natura umană este cheia înțelesului existentialismului, un univers în care « eul », ca personalitate volitivă și activă, devine creator al lumii în viziunea lui Fichte. Această lume răstoarnă absolut toate dogmele pe care clasicii le respectau cu strictete.

Viata și idealul se divizează, astfel că individul se exclude din realitate împreună cu visele și idealurile sale umane. Astfel se creionează pentru prima oară suferința spirituală existentială. Nu doar burghezia este pentru romantici o problemă, ci întreaga realitate pe care aceștia o văd ca fiind

periculoasă, demonică. Astfel, ei vor pretui muzicalitatea și vor privi călătoria ca pe o fugă sau ca pe o scăpare din realitatea cotidiană. Ceea ce este necunoscut, străin îl poartă pe romantic spre durere, spre suferința lumească, spre deslusirea tainelor iubirii care nu

* Paul Calmac este doctorand și profesor de Limba Germană la Col. Ec. „Virgil Madgearu” din București.

poate fi tratată decât prin moarte. Lupta până la epuizare este sacrificiul suprem. Este jertfa adusă umanității pentru a menține echilibrul naturii. În primul rând, individul se izolează și își creează o lume condusă după alte reguli decât cele lumesti. Creatia literară romantică amestecă formele: drama înclină spre epopee, povestirea spre basm. Astfel, esența omului nu se poate împlini în această lume, ci doar în nemărginire. «Floare albastră» devine un simbol al infinitului, iar muzica era atmosfera cea mai intimă a poetului.

Dintr-un alt punct de vedere, identificăm la romantici o criză de încredere în realitate. Ca efect, eroii se răzvrătesc, deoarece se consideră învinsi în viață, speriați de ea, neîncredători și, de cele mai multe ori, nepăsători. În acest context, portretistica eroilor din creațiile romantice din secolele 18 și 19, inclusiv, sau mai ales, din literatura populară cultă, se conturează prin relația directă cu natura. Singurul refugiu primordial este decorul variat, un element fundamental în constituirea uman valorică, alta decât la clasici, unde spațiul este restrans, îngust, lipsit de perspective.

În literatura populară cultă, deschiderea către spațiu atinge conotații extreme, fantastice, miraculoase. Pentru a sarja prezenta unei caracterologii emblematice, prin acest raport om-natură, autorii romantici nu se pierd în detalii descriptive, precum naturalistii, ci urmăresc gigantul, combinând atât imagini reale, cât și supranaturale. Comparativ, în spațiul romantic românesc al creației populare culte, elementele descriptive aparțin fantasticului, ca o proiecție dinspre natura telurică către cea cosmică.

« S-o luat încetisor s-o intrat în Pădurea ast' de aur.

A mers vo trei zile și vo trei nopti la un palat, așa de frumosu-i, de nu te-ndurai să te uiti la dansul. S-a auzit un cântec așa de jele, de i-o rupt inima »¹.

¹ *Călin Nebunul*, Mihai Eminescu, *Opere*, pg. 1104, Academia Română – Univers Enciclopedic, 1999.

După cum se poate observa, la poetul roman, fantasticul din prezentarea decorului este sumar, doar punctat în derularea naratiunii. Eminescu scoate în evidență detaliul, deoarece particularitatea descriptivă ia amploare, prin spatialitate și temporalitate, în mod decisiv, prin forța epitetelor: « pădurea de aur », « un palat, așa de frumosu-i... (în sensul de impunător, nemaîntalnit, nemaivăzut) ». Această restrângere descriptivă lasă loc capacității de identificare a elementelor caracterologice din portretul personajului principal. Astfel, Călin Nebunul, prin libertatea sa de mișcare într-un spațiu amplu și imaginar, evidențiază puterile unui erou supranatural, definite prin curaj, înțelepciune, instinct, simț combativ pentru exterminarea răului.

În altă parte întâlnim aceeași modalitate descriptivă, dar cu efect semantic diferit: « Si se iau ei și pornesc. Mergând ei printr-o pădure, aproape de curtea-mpăratului, o cules Călin Nebunul o basma de alune. Ajungând la poartă, a auzit un vuiet mare »². În acest scurt fragment, epitele de la superlativ au dispărut cu desăvârșire. Asadar, cu cât personajul eminescian se apropie de epilog, în sensul împlinirii pozitive a obiectivului, decorul devine, sau redevine, teluric, context ce determină, în aceeași măsură, restabilirea personajului prin transformarea lui din supraom în om. În cazul lui Călin Nebunul, odată cu împlinirea sentimentului de dragoste, prin desăvârșirea lui, calitățile umane ajung să fie cele firești, în favoarea binelui.

Revenirea la normalitatea telurică, prin identificarea relației speciale dintre spațiu și personaj, este definită de către teoreticianul Georges Poulet în termeni exacti: « O iubire infinită n-ar putea să se manifeste într-un loc finit. Ea are nevoie de spații – infinite – pentru a se exprima și a se face simțită... Trebuie deci ca ea să se manifeste la infinit în cea mai mică clipă cu putință, făcându-mă în stare – în fiecare clipă – să le percep pe toate celelalte. Ea este de două ori infinită căci sufletul meu este o sferă infinită așezată într-un centru »³. Raportul finit-infinit la Eminescu, în proza de inspirație populară, este un element romantic, fundamental, și inovator în același timp, atât în construcția narativă a basmului, cât și în caracterizarea personajului principal, a eului încorsetat într-un spațiu imaginar, cu elemente fantastice.

² *Ibidem*, pg. 1105.

³ *Metamorfozele cercului*, Georges Poulet, pg. 14, Editura Univers, 1987.

Din această ultimă perspectivă, gânditorii romantici germani, precum Johann G. Fichte, susțineau că omul își poate identifica eul, în sensul regăsirii lui, numai în univers: « Datorită eului se constituie imensa ierarhie care merge de la firul de iarbă până la îngerul serafim; în ele se situează întreaga lume a spiritelor și omul se așteaptă, pe bună dreptate, ca legea pe care el însuși și-o dă, dând-o în același timp și acestei lumi, să domine asupra-i; el se bizuie, și tot pe bună dreptate, pe respectarea universală a respectivei legi, începând chiar din momentul întemeierii ei. În eu rezidă chezașia putinței de a se extinde în afară de sine, într-o ordine și armonie infinite, în locuri unde nici una, nici cealaltă nu există încă »⁴. Relația eu-univers se regăsește în proza eminesciană. Spațiul narativ depășește, prin expansiune, teluricul, tocmai în sensul identității eului în univers.

Viziunea romantică privind această relaționare se regăsește, cu mici diferențe de atitudine culturală, în proza populară cultă din spațiul german. În mod neașteptat, autorii germani de basme populare consideră spațiul teluric un centru al universului, iar reprezentarea lui se remarcă printr-o succesiune de imagini reale. « Norii mari pluteau pe cer și se pierdeau în spatele muntilor, păsările cantau în tufisuri și ecoul le răspundea. El cobora încet muntele și se așeză pe marginea unui rau ce spumega, murmurând peste pietrele ascutite »⁵. Prin urmare, putem spune că descrierea făcută de Ludwig Tieck redă un spațiu divers și organizat, sonor și real. Difuzarea acestei imagini devine proiecția unei structuri de identificare, prin care eul rămâne mereu punctul central al universului. În basmele romanticilor, personajul central este de cele mai multe ori creionat ca fiind simplu sau, așa cum apare Călin Nebunul în basmul lui Eminescu, „era prost, sedea-n cenușă”⁶. Contradictoriu acestei imagini denigratoare, el are abilitățile supranaturale ale unui erou. Comparatia din text este făcută, prin analogie, cu frații săi, mai întâi prin proba arcului. Este cunoscut faptul că un arcas bun trebuie să aibă forță pentru a întinde bine coarda armei: „O aruncat cel mare și-o mers vreo două zile și-a ajuns. O aruncat cel mijlociu și tot așa degrabă a ajuns. Da’ când o aruncat Călin Nebunul, a mers trei luni de zile, zi și noapte și de-abia a ajuns.”⁷. Scopul călătoriei este acela de a le elibera pe cele trei

⁴ *Ueber die Würde des Menschen (Despre demnitatea omului), Sämtliche Werke*, vol.1, pg. 412, tr.a.

⁵ *Der Runenberg*, Ludwig Tieck, pg. 25, Ed. La Spiga Languages, 2002, tr.a.

⁶ *Călin Nebunul*, Mihai Eminescu, *Opere*, pg. 1097, Academia Română – univers enciclopedic, 1999.

⁷ *Ibidem*, pg. 1097.

fete de împărat răpite de zmei, iar răsplata pentru izbandă este acceptul regelui de a lăsa fetele să se căsătorească cu feciorii. Al doilea test pe care eroul basmului îl are de dat este acela al iscusintei în luptă. El întâlnește balaurul cel mai puternic, cu opt capete, iar izbanda vine după o luptă lungă, care s-a dat în condiții grele, pe întuneric. În mijlocul ciocnirii dintre cei doi, o picătură de sange din urechea balaurului stinge focul pe care Călin trebuia să-l păzească cu pretul vietii. Pus în dificultate, eroul dă dovadă de inteligentă. Inițiază o călătorie periculoasă pe care din start nu o poate săvârși. Aceasta, deoarece principalul inamic este timpul, care, în basmul lui Eminescu, e personificat: „De-cu-seară, Miezu-noptii, Zori-de-ziuă”. Legându-i de pom pe cei trei, el oprește astfel timpul. Acțiunile lui nu sunt lineare. Se abate de la planul inițial datorită lăcomiei culinare și este prins de zmei. Pentru a scăpa cu viață, apelează la un siretlic. El acceptă să meargă cu zmeii pentru a o elibera pe fata lui Rosu Împărat. Odată ajunși la portile castelului, el taie capul zmeilor, salvând-o astfel pe printesă. Se întoarce apoi pe drumul parcurs inițial, eliberează timpul și se întoarce la frații lui fără a le povesti întâmplările.

Viziunea lui Eminescu este aceeași cu cea a romanticilor din spațiul german. Personajul său se rupe de cotidian, de citadin și merge în natură, căutând aventura, lupta cu dusmanul. Pentru el, societatea este balaurul cu mai multe capete care înghite și omoară personalitatea individului, frumosul și naturalul fiind reprezentate de puritatea fecioarelor. Spiritul este mai frumos, cu cât primejdia este mai mare. Izbanda împotriva răului devine o utopie pentru personajul romantic. Astfel, eroul eminescian, după ce reusește să le elibereze pe cele trei fete ale împăratului și să-i omoare pe zmeii care le-au răpit, este trădat de frații lui care-i taie picioarele și-l lasă singur în pădure. Această trădare este o interpretare a realității sociale pe care romanticul o exprimă în mod indirect, ca o revoltă împotriva existentialului. El nu se dă bătut și reusește să ajungă la un palat frumos, acolo unde-și întâlnește alter ego-ul: un voinic fără mâini pe care le-a pierdut în lupta cu zmeii. Împreună cu aliatul său amandoi își recapătă membrele și apoi reușesc să se alinieze normalității. Voinicul care nu avea mâini se va căsători cu fata Împăratului Rosu, iar Călin se întoarce acasă, acolo unde frații lui își continuau viața alături de soțiile lor. Cea pe care el o iubea era înjosită, marginalizată, pusă de aceștia să păzească găinile. Motivul acestei pedepse constă în frumusețea fetei care vibra pentru o singură persoană, pentru eroul care a salvat-o din ghearele răului. Dreptatea este făcută arbitrar, iar cei doi frați ai lui Călin mor.